

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 33, 2018, nummers 838 – 869 dinsdag 4 september 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	6
Handhaving	6
Omgevingsrecht	7
Wabo	7
Flora- en faunawet.....	9
Wet natuurbescherming.....	9

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ambtenarenrecht.....	11
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	11
Bijstand	12
Volksverzekeringen.....	12
Sociale zekerheid overig.....	13
Bestuursrecht overig.....	14
APV-Exploitatievergunning	14
Algemene verordening gegevensbescherming	15
Huisvesting	15
Openbaarheid van bestuur.....	17
Openbare orde	17
Wegenverkeerswet	18
Wet beëdigde tolken en vertalers.....	19
Wet op de lijkbezorging	20
Vreemdelingenrecht.....	21
Inreisverbod	21
Asiel.....	22
Vreemdelingenbewaring	24

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 838

MK ABRS, 08-08-2018, 201700175/1/R6

1. minister van Economische Zaken, thans: de minister van Economische Zaken en Klimaat, en de minister van Infrastructuur en Milieu, thans: de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, (hierna: de ministers);
2. minister van Landbouw, Natuur en Voedselveiligheid,
3. staatssecretaris van Economische Zaken, thans: de minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit,
4. college van burgemeester en wethouders van Borsele,
5. college van burgemeester en wethouders Kapelle,
6. college van burgemeester en wethouders van Reimerswaal,
7. dagelijks bestuur van het Waterschap Scheldestromen, verweerders.

Awb 2:4

Wet ruimtelijke ordening (hierna: Wro) 3.35

Elektriciteitswet 1998 20a lid 1

VOORINGENOMENHEID. De omstandigheid dat de Staat als publiekrechtelijke rechtspersoon aandelen houdt in TenneT, maakt op zichzelf niet dat het verbod van vooringenomenheid zoals opgenomen in artikel 2:4, eerste lid, van de Awb daarmee is geschonden. De strekking van artikel 2:4 van de Awb is geenszins dat een bestuursorgaan niet vanuit bepaalde beleidskeuzes zou mogen werken, maar dat het erom gaat dat het bestuursorgaan de hem toevertrouwde belangen niet oneigenlijk behartigt door zich bijvoorbeeld door persoonlijke belangen of voorkeuren te laten beïnvloeden. Dat bij de besluitvorming ook algemene belangen een rol spelen, betekent niet dat de afweging per definitie vooringenomen - dat wil zeggen oneigenlijk of subjectief - zou zijn. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 15 november 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3156](#)

Besluit waarbij de ministers het inpassingsplan "Zuid-West, 380 kV-west" hebben vastgesteld. Verweerders hebben ter uitvoering van het rijksinpassingsplan op grond van artikel 3.35 van de Wro in samenhang gelezen met artikel 20a, eerste lid, van de Elektriciteitswet 1998 in totaal 12 uitvoeringsbesluiten genomen. (...)

[appellant sub 14], [appellant sub 18], [appellant sub 16], [appellanten sub 8] en [appellant sub 29] en anderen betogen dat de ministers het plan vooringenomen hebben vastgesteld. Zij wijzen erop dat de ministers zowel aandeelhouder als toezichthouder van TenneT zijn. Volgens hen is nut en noodzaak van de aanleg van de hoogspanningsverbinding ten onrechte niet door een onafhankelijke instantie beoordeeld. (...)

Uit de artikelen 20a en 20b van de Elektriciteitswet 1998 gelezen in samenhang met artikel 3.35, tweede lid, van de Wro volgt dat de ministers bevoegd zijn tot het vaststellen van een inpassingsplan waarmee het landelijke hoogspanningsnet wordt uitgebreid. Het betoog van appellanten komt er op neer dat de ministers per definitie geen gebruik zouden mogen maken van deze bevoegdheid omdat zij, zoals appellanten

stellen, toezicht houden op TenneT en omdat de Staat als aandeelhouder van TenneT belang heeft bij de uitbreiding van de hoogspanningsverbinding.

Ten aanzien van het toezicht op TenneT als landelijke netbeheerder hebben de ministers terecht naar voren gebracht dat de Autoriteit Consument en Markt op grond van artikel 21, achtste lid, van de Elektriciteitswet 1998, en niet de ministers, goedkeuring verleent aan de prestaties die TenneT als de netbeheerder van het landelijk hoogspanningsnet nastreeft ten aanzien van de leveringskwaliteit, waaronder begrepen de capaciteit van het net, en de operationele netwerkveiligheid. Het betoog biedt in zoverre dan ook geen grond voor het oordeel dat de ministers hun bevoegdheid tot het vaststellen van een inpassingsplan vooringenomen hebben uitgevoerd.

Daarnaast maakt de omstandigheid dat de Staat als publiekrechtelijke rechtspersoon aandelen houdt in TenneT, op zichzelf niet dat het verbod opgenomen in artikel 2:4, eerste lid, van de Awb daarmee is geschonden. Daarbij acht de Afdeling van belang dat, zoals eerder overwogen in onder meer de uitspraak van 15 november 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3156](#), dat de strekking van artikel 2:4 van de Awb geenszins is dat een bestuursorgaan niet vanuit bepaalde beleidskeuzes zou mogen werken, maar dat het erom gaat dat het bestuursorgaan de hem toevertrouwde belangen niet oneigenlijk behartigt door zich bijvoorbeeld door persoonlijke belangen of voorkeuren te laten beïnvloeden. Dat bij de besluitvorming ook algemene belangen, zoals de kosten die gemoeid zijn met de aanleg van de hoogspanningsverbinding en de termijn waarbinnen een uitbreiding van het net gewenst is, een rol spelen, betekent niet dat de afweging per definitie vooringenomen - dat wil zeggen oneigenlijk of subjectief - zou zijn. Bovendien blijkt uit de bij het besluit behorende stukken, waaronder de plantoelichting, de Nota van Antwoord en het MER, dat de ministers ook andere belangen dan kosten en tijd in hun besluitvorming betrokken hebben. Hetgeen appellanten hebben aangevoerd biedt geen grond voor het oordeel dat de ministers bij de vaststelling van het plan enkel gewicht hebben toegekend aan de kosten die verbonden zijn aan de aanleg en exploitatie van de hoogspanningsverbinding en aan de tijd waarbinnen de hoogspanningsverbinding gerealiseerd kan worden.

Hetgeen appellanten naar voren hebben gebracht biedt dan ook geen aanwijzing dat de ministers hun bevoegdheid om te besluiten over de uitbreiding van het hoogspanningsnet vooringenomen - oneigenlijk of subjectief - zouden hebben uitgevoerd. Ook voor het overige bestaan daarvoor geen aanwijzingen. Het betoog faalt. (...)

[ECLI:NL:RVS:2018:2672](#)

JnB2018, 839

CRvB, 23-08-2018, 17/5349 AOW

Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank.

Awb 6:7, 6:8, 6:11

TERMIJNOVERSCHRIJDING. Niet kunnen lezen of schrijven vormt niet een omstandigheid op grond waarvan een overschrijding van de bezwaartermijn verschoonbaar is te achten in de zin van artikel 6:11 van de Awb. Iemand die niet kan lezen of schrijven wordt geacht zich door iemand te laten bijstaan die daartoe wel in staat is.

[ECLI:NL:CRVB:2018:2623](#)

JnB2018, 840

MK ABRS, 29-08-2018, 201705660/1/A3

college van Gedeputeerde Staten van Flevoland.

Awb 7:25

Wet op de lijkbezorging (Wlb) 53, 55

ADMINISTRATIEF BEROEP. Uit artikel 7:25 van de Awb volgt dat een beroepsorgaan het besluit van het primaire bestuursorgaan toetst. Die toetsing is in beginsel een volle toetsing op recht- en doelmatigheid, tenzij de aard van de bevoegdheid meebrengt dat daarbij enige terughoudendheid in acht moet worden genomen. Als een administratief beroep ontvankelijk en gegrond is, dan vernietigt het beroepsorgaan het primaire besluit en neemt het voor zover nodig in de plaats daarvan een nieuw besluit. Daarbij heeft het beroepsorgaan in beginsel dezelfde mate van beleidsruimte die op grond van de wettelijke bevoegdheid aan het primaire orgaan toekomt.

[ECLI:NL:RVS:2018:2866](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "bestuursrecht overig, Wet op de lijkbezorging (JnB2018, 863).

JnB2018, 841

MK CRvB, 26-07-2018, 18/722 AW

korpschef van politie.

Awb 8:75 lid 1

Besluit proceskostenvergoeding bestuursrecht bijlage

PROCESKOSTEN. In het geval het beroepschrift bij de rechtbank is gericht tegen het niet tijdig nemen van een besluit en/of ter beoordeling staat of het bestuursorgaan vanwege het niet tijdig beslissen een dwangsom is verschuldigd, én het beroep van eenvoudige aard is, wordt een wegingsfactor van 0,5 gehanteerd (voorheen 0,25).

[ECLI:NL:CRVB:2018:2288](#)

JnB2018, 842

MK CRvB, 07-08-2018 (publ. 13-08-2018), 16/5559 PW

college van burgemeester en wethouders van Nijmegen.

Awb 4:6

HERHAALDE AANVRAAG. I.c. staat vast dat het college niet de concrete feiten en omstandigheden heeft onderzocht en niet inhoudelijk heeft beoordeeld of de arresten van het hof, waarbij appellanten zijn vrijgesproken van uitkeringsfraude, aanleiding vormen om terug te komen van het oorspronkelijke besluit. Het college heeft volstaan met de constatering dat deze arresten geen nieuw gebleken feiten vormen in de zin van artikel 4:6 van de Awb. Dit betekent

dat het bestreden besluit niet zorgvuldig is voorbereid, niet deugdelijk is gemotiveerd en in strijd is met artikel 4:6 van de Awb.
Onschuldpresumptie. In dit geval kan het college, bij een inhoudelijke beoordeling van het verzoek van appellanten om terug te komen van het oorspronkelijke besluit, dat besluit niet handhaven zonder twijfel op te roepen over de juistheid van de gronden van de in de arresten van het hof vervatte uitspraken. Verwijzing naar onder meer de arresten van het EHRM van 23 oktober 2014 ([ECLI:CE:ECHR:2014:1023JUD002778510](#), punt 66) en van 18 oktober 2016 ([ECLI:CE:ECHR:2016:1018JUD002110707](#), punt 32) De Raad voorziet zelf in de zaak door het verzoek om herziening van het oorspronkelijke besluit toe te wijzen en dit besluit te herroepen.
[ECLI:NL:CRVB:2018:2399](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2018, 843

MK CRvB, 19-07-2018 (publ. 27-07-2018), 17/6793 AW

Staat der Nederlanden (Ministerie van Justitie en Veiligheid).

Awb 8:88, 8:90 lid 1, 8:104 lid 1 aanhef en onder c

VERZOEKSCRIFTPROCEDURE. Een zelfstandig verzoek om vergoeding van schade kan naar zijn aard ook worden gedaan nadat de rechtbank in de zaak ten gronde uitspraak heeft gedaan en tegen deze uitspraak geen rechtsmiddelen meer open staan. Het maakt daarbij niet uit of de betrokkene de termijn voor het instellen van rechtsmiddelen ongebruikt heeft laten verlopen.

[ECLI:NL:CRVB:2018:2277](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2018, 844

MK ABRS, 29-08-2018, 201707335/1/A3

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, thans: staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Awb 5:51

BESTUURLIJKE BOETE. De dertienwekentermijn zoals opgenomen in artikel 5:51 van de Awb is een termijn van orde, zodat aan de overschrijding daarvan geen consequenties zijn verbonden. De rechtbank heeft daarom terecht geen aanleiding gezien de bestuurlijke boete te matigen vanwege het schenden van de dertienwekentermijn.

[ECLI:NL:RVS:2018:2831](#)

JnB2018, 845

MK ABRS, 29-08-2018, 201706667/1/A3

burgemeester van Deventer.

Awb 5:6

HANDHAVING. Last onder dwangsom. Ingevolge artikel 5:6 van de Awb legt het bestuursorgaan geen herstelsanctie op zolang een andere wegens dezelfde overtreding opgelegde herstelsanctie van kracht is. I.c. was de preventieve last onder dwangsom van eerdere datum specifiek gericht op het voorkomen van een overtreding bij een evenement en deze preventieve last was ook uitgewerkt na dit evenement, waar volgens de burgemeester geen overtreding heeft plaatsgevonden. Deze last was daarom niet meer van kracht ten tijde van het opleggen van de nieuwe last onder dwangsom. Derhalve heeft de burgemeester niet in strijd met artikel 5:6 van de Awb gehandeld.

[ECLI:NL:RVS:2018:2849](https://ecli.nl/RVS:2018:2849)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 846

MK Rechtbank Gelderland, 02-08-2018 (publ. 03-08-2018), AWB 17/4325

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Elburg te Elburg, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:12 lid 1, 3:15 lid 1, 6:22

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a sub 3

Besluit omgevingsrecht (Bor) 6.5 lid 1, 6.14 lid 1

WABO. Het ontwerp van het besluit omgevingsvergunning, waarbij toepassing is gegeven aan art. 2.12, eerste lid, aanhef en onder a sub 3, van de Wabo, is niet geplaatst in de Staatscourant en evenmin op de landelijke elektronische voorziening. Dit is in strijd met artikel 3:12, eerste lid, van de Awb, in samenhang met artikel 6.14, eerste lid, van het Bor. Dit gebrek kan slechts voorafgaand aan de definitieve beslissing op de aanvraag worden hersteld. Geen grond voor passeren gebreken met toepassing van artikel 6:22 Awb. Niet aannemelijk dat de belanghebbenden, als bedoeld in artikel 6:22 van de Awb, niet zijn benadeeld. Ook (rechts)personen die geen beroep hebben ingesteld, moeten worden aangemerkt als belanghebbenden in de zin van artikel 6:22 van de Awb.

[ECLI:NL:RBGEL:2018:3435](https://ecli.nl/RBGEL:2018:3435)

JnB2018, 847

ABRS, 29-08-2018, 201707134/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Borger-Odoorn.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 onder a onder 2°
beheersverordening "Buitengebied" (beheersverordening) 43.2.1

WABO. Artikel 43.2.1 van de regels van de beheersverordening is geen binnenplanse afwijkingsbevoegdheid in de zin van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 1°, van de Wabo.

[...] omgevingsvergunning [...] voor het realiseren van twee appartementen voor recreatieve verhuur in de woning [...].

[...] Het project is in strijd met de ter plaatse geldende beheersverordening "Buitengebied" (beheersverordening), op grond waarvan het perceel de bestemming "Wonen" heeft. Ingevolge artikel 40 van de regels van de beheersverordening mogen de gronden en bestaande bouwwerken worden gebruikt overeenkomstig het bestaande gebruik. Het bestaande gebruik van het perceel is wonen. Dit betekent dat gebruik voor recreatie niet is toegestaan.

[...] Het college heeft, [...], met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 1°, van de Wabo, gelezen in samenhang met artikel 43.2.1 van de regels van de beheersverordening, de gevraagde omgevingsvergunning verleend.

[...] Artikel 43.2.1 van de regels van de beheersverordening luidt:

"Er wordt uitsluitend een omgevingsvergunning tot het afwijken van een beheersverordening verleend indien:

- a. de afwijkingsbevoegdheid is beperkt tot incidentele gevallen, waarbij het functioneren van de in de bestemming begrepen bestemmingsomschrijving niet wezenlijk wordt aangetast;
- b. de natuurlijke, verkeerstechnische en milieuhygiënische belangen in acht worden genomen."

De rechtbank en het college zijn er ten onrechte vanuit gegaan dat artikel 43.2.1 van de regels van de beheersverordening een binnenplanse afwijkingsbevoegdheid is in de zin van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 1°, van de Wabo. Daartoe overweegt de Afdeling dat in artikel 42 categorieën gevallen zijn opgenomen waarin van de beheersverordening kan worden afgeweken. Artikel 43.2.1 stelt beperkingen aan het gebruik van deze bevoegdheid tot afwijking. Recreatief gebruik behoort niet tot een van de in artikel 42 opgenomen categorieën. Een afwijkingsbevoegdheid ten behoeve van een dergelijk gebruik is ook niet opgenomen in artikel 31 van de regels van de beheersverordening, dat ziet op de bestemming "Wonen". De beheersverordening zelf biedt dan ook geen bevoegdheid om daarvan ten behoeve van recreatief gebruik af te wijken. De rechtbank heeft dit niet onderkend. Aan de vraag of voldaan is aan de criteria van artikel 43.2.1 van de regels van de beheersverordening, komt de Afdeling dan ook niet toe. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:2840](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Flora- en faunawet

JnB2018, 848

MK ABRS, 29-08-2018, 201707056/1/A3

college van gedeputeerde staten van Limburg.

Flora- en faunawet (Ffw) 4 lid 1 aanhef en onder b, 84

Wet natuurbescherming 6.1, 9.10 lid 3, 9.12 lid 7, lid 8

Beleidsregels tegemoetkoming faunaschade (Beleidsregels) 7 lid 1, 9 aanhef en onder g sub I

FLORA- EN FAUNAWET. Afwijzing verzoek vergoeding om tegemoetkoming voor schade aan blauwe bessen op grond van artikel 9, aanhef en onder g, sub I, van de Beleidsregels. Ongegrond hoger beroep. Bessen zijn zeer aantrekkelijk voor vogels, zodat dit gewas erg schadegevoelig is. Het beleid dat, gelet op deze schadegevoeligheid, vogelschade in bessen niet voor een tegemoetkoming in aanmerking komt en van de grondgebruiker verwacht wordt dat bessenpercelen met netten worden afgedekt, is niet kennelijk onredelijk. Verwijzing naar ABRS 05-03-2014 [ECLI:NL:RVS:2014:740](#). De uitvoerbaarheid van het overnetten van haar percelen dient voor risico van [appellante] te blijven. Uit de systematiek van artikel 9 en de toelichting daarop volgt dat de regeling onder III niet geldt voor de vruchten genoemd onder I.

[ECLI:NL:RVS:2018:2838](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet natuurbescherming

JnB2018, 849

MK Rechtbank Limburg, 29-08-2018 (publ. 30-08-2018), AWB/ROE 17/1260

college van Gedeputeerde Staten van Limburg, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2, 9.4 lid 1, 9.10 lid 1

Besluit natuurbescherming (Bnb) 2.7, 2.8, 2.9, 5.13

Regeling natuurbescherming (Rnb)

WET NATUURBESCHERMING. Aanvraag van voor 1 juli 2015. PAS.

Overgangsrecht. Voor zover is betoogd dat aan het PAS onmiddellijke werking dient toe te komen, overweegt de rechtbank dat door de wetgever, weliswaar niet in het oorspronkelijke wetsontwerp maar via een amendement, overgangsrecht in het leven is geroepen en aan het PAS geen onmiddellijke werking is toegekend. Geen steun voor de conclusie dat het overgangsrecht als zodanig niet verenigbaar is met een ieder verbindende bepalingen van verdragen en van besluiten van volkenrechtelijke organisaties.

[...] vergunning verleend op grond van de Wnb voor het wijzigen, uitbreiden en exploiteren van een varkenshouderij [...].

[...] Vergunninghouder heeft op 22 augustus 2011 twee aanvragen ingediend om vergunningen als bedoeld in artikel 16/19d, eerste lid, van de Natuurbeschermingswet

1998 (Nbw 1998) voor het wijzigen, uitbreiden en exploiteren van varkenshouderijen [...].

[...] Op 1 juli 2015 is het PAS in werking getreden en is in de Nbw 1998 overgangsrecht opgenomen voor vergunningaanvragen die vóór 1 juli 2015 zijn ingediend. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft over het overgangsrecht dat was neergelegd in de artikelen 19km, vierde lid, en 67a van de Nbw 1998 geoordeeld in de uitspraken van 14 en 28 december 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:3327](#) en [ECLI:NL:RVS:2016:3489](#)).

Op 1 januari 2017 is de Wnb in werking getreden. In artikel 9.10, eerste lid, van de Wnb is bepaald dat de op het tijdstip van inwerkingtreding van deze wet aanhangige procedures tot het nemen van een besluit krachtens de Nbw 1998, de Flora- en faunawet of de Boswet, aanhangig zijn in de staat waarin zij zich op dat moment bevinden en dat die aanvragen vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van deze wet overeenkomstig het bepaalde bij en krachtens de Wnb worden behandeld.

Op grond van artikel 9.4, eerste lid van de Wnb gelden vergunningen als bedoeld in artikel 19d, eerste lid, van de Natuurbeschermingswet 1998 als vergunningen als bedoeld in artikel 2.7, tweede lid. De aanvraag van vergunninghouder van 22 augustus 2011 is daarom aangemerkt als aanvraag om een vergunning als bedoeld in artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb.

Het PAS is sinds 1 januari 2017 neergelegd in de Wnb, het Besluit natuurbescherming (Bnb) en de Regeling natuurbescherming (Rnb), alsmede in het betrokken programma voor de periode 2015-2021 (het Programma PAS 2015-2021). De artikelen 2.7, 2.8 en 2.9 van het Bnb zien op het toekennen van ontwikkelingsruimte, de grondslag van het PAS.

In artikel 5.13 van de Bnb is het overgangsrecht voor het PAS neergelegd: het eerste lid van dat artikel komt overeen met het oude artikel 19km, vierde lid, van de Nbw 1998 en het tweede lid met artikel 67a van de Nbw 1998.

Uit artikel 5.13, tweede lid, van het Bnb volgt dat de artikelen 2.7, 2.8 en 2.9 van de Bnb, als wordt voldaan aan voorwaarden, niet van toepassing zijn op aanvragen die zijn ingediend voor 1 juli 2015.

[...] Voor zover eiseressen hebben betoogd dat aan het PAS onmiddellijke werking dient toe te komen, overweegt de rechtbank het volgende. Door de wetgever is, weliswaar niet in het oorspronkelijke wetsontwerp maar via een amendement, overgangsrecht in het leven geroepen en is aan het PAS geen onmiddellijke werking toegekend. De rechter kan in de beoordeling daarvan niet treden op grond van artikel 120 van de Grondwet, tenzij moet worden geconcludeerd dat de het overgangsrecht als zodanig niet verenigbaar is met een ieder verbindende bepalingen van verdragen en van besluiten van volkenrechtelijke organisaties. Voor die conclusie is echter geen steun te vinden in hetgeen eiseressen hebben aangevoerd en de rechtbank ziet daarvoor ook overigens geen grond. [...]

[ECLI:NL:RBLIM:2018:8106](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2018, 850

MK CRvB, 23-08-2018, 18/924 AW

korpschef van politie.

Tijdelijke regeling overgangsbeleid bij het beëindigen van het privégebruik dienstauto politie (overgangsbeleid) 4 lid 1

AMBTENARENRECHT. BEËINDIGING PRIVÉGEBRUIK DIENSTAUTO POLITIE. TEGEMOETKOMING. OVERGANGSBELEID. De Raad volstaat met een reactie op de stelling van appellant, dat het begrip "jaar" in artikel 4, eerste lid, van het overgangsbeleid de betekenis heeft van "zo nodig naar een geheel jaar af te ronden kalenderjaar" en dat dit mede zou kunnen worden afgeleid uit het feit dat het overgangsbeleid geen definitiebepaling van "jaar" bevat. De Raad is van oordeel dat veeleer de omgekeerde uitleg voor de hand ligt. Gelet op doel en strekking van de bepaling, waaruit blijkt dat de feitelijke duur van de gebruiksperiode doorslaggevend is voor de duur van de tegemoetkoming, en waarbij die feitelijke duur kan beginnen en eindigen op iedere dag van een kalenderjaar, zou de door appellant voorgestane uitleg tot een willekeurige bevoordeling dan wel benadeling van medewerkers kunnen leiden. Indien de regelgever dit had beoogd, had het voor de hand gelegen dat hij een daartoe strekkende definitiebepaling had opgenomen. Nu zo'n bepaling ontbreekt, moet het ervoor worden gehouden dat de regelgever met "jaar" heeft bedoeld: periode van twaalf maanden.

[ECLI:NL:CRVB:2018:2632](https://ecli.nl/crvb/2018/2632)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2018, 851

MK CRvB, 22-08-2018 (publ. 30-08-2018), 17/1103 WIA, 17/1106 WIA

Raad van bestuur van Uvw.

Wet WIA 25 lid 9

LOONSANCTIE I.V.M. ONVOLDOENDE RE-INTEGRATIE-INSPANNINGEN. In het algemeen kunnen uit de latere toekenning van een IVA-uitkering aan een werknemer geen conclusies worden verbonden met betrekking tot de vraag of de re-integratie-inspanningen voldoende zijn geweest, omdat het gaat om een ander beoordelingskader. Alhoewel de latere vaststelling van duurzame volledige arbeidsongeschiktheid van werknemer als gevolg van zijn oogbepervingen wel de vraag doet oproepen over de mogelijkheden die er zijn geweest voor een succesvolle volledige re-integratie, doet dat niet af aan het terecht door het Uvw gemaakte verwijt dat de inspanningen onvoldoende zijn geweest zonder dat daarvoor een deugdelijke grond bestond. Duidelijk is dat werknemer zijn eigen werk niet meer zou kunnen uitoefenen, maar er had

inspanning kunnen worden gericht op re-integratie met ondersteuning naar bijvoorbeeld aangepast administratief werk. Aangevallen uitspraak bevestigd.
[ECLI:NL:CRVB:2018:2675](https://ecli.nl/crvb/2018:2675)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2018, 852

CRvB, 14-08-2018 (publ. 27-08-2018), 17/5667 PW

college van burgemeester en wethouders van Leiderdorp.

PW 13 lid 1 aanhef en onder g, 49 aanhef en onder b

PARTICIPATIEWET. AFWIJZING AANVRAAG BIJZONDERE BIJSTAND VOOR EEN BELASTINGSSCHULD. De door appellante gestelde morele verplichting tot het verlenen van mantelzorg aan haar moeder bedreigt appellante niet in haar directe bestaansvoorziening en brengt haar ook niet in een situatie waarin het verlenen van bijzondere bijstand onvermijdelijk is aangewezen. Daarom kan deze morele verplichting ook niet worden aangemerkt als dringende reden in de zin van artikel 49, aanhef en onder b, van de PW op grond waarvan het college tot het verlenen van bijzondere bijstand had moeten overgaan.

[ECLI:NL:CRVB:2018:2564](https://ecli.nl/crvb/2018:2564)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2018, 853

MK CRvB, 23-08-2018, 16/6032 AOW, 16/6034 AOW, 16/6035 AOW

Raad van bestuur van de SvB.

AOW

Verordening (EEG) nr. 1408/71 (Vo 1408/71)

Verordening (EG) nr. 883/2004 (Vo 883/2004)

AOW. VERZEKERDE. WOONPLAATS. I.c. is op appellanten de Franse wetgeving van toepassing. De verklaring van appellanten dat zij in Nederland belastingplichtig zijn en dat de Franse fiscus hen niet als belastingplichtig beschouwt, leidt niet tot een ander oordeel, omdat dit gegeven niet doorslaggevend is bij de vaststelling van welke lidstaat de socialeverzekeringswetgeving van toepassing is. Tot slot wordt geoordeeld dat de SvB terecht de aanvraag van appellant om toekenning van een A1-verklaring heeft afgewezen, reeds omdat appellant in het jaar voorafgaand aan de aanvraag niet onder de Nederlandse socialezekerheidswetgeving viel.

Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2018:2622](https://ecli.nl/crvb/2018:2622)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2018, 854

MK CRvB, 22-08-2018, 17/3621 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Veendam.

Wmo 2015 2.3.5 lid 3

Verordening maatschappelijke ondersteuning Veendam 2015 (Verordening) 8 lid 4

WMO 2015. AFWIJZING AANVRAAG MAATWERKVOORZIENING. Tussen partijen is niet in geschil dat appellante in aanmerking komt voor een maatwerkvoorziening ter compensatie van de beperkingen in de zelfredzaamheid. Evenmin is in geschil dat een verhuiskostenvergoeding de goedkoopste maatwerkvoorziening is. Uit wat appellante heeft aangevoerd volgt niet dat een verhuiskostenvergoeding in haar situatie geen passende bijdrage zou zijn als bedoeld in artikel 2.3.5, derde lid, van de Wmo 2015. Verhuizen naar een gelijkvloerse woning biedt een oplossing voor de beperkingen die appellante ondervindt bij het gebruik van haar eigen woning. Het college heeft onbetwist gesteld dat op afzienbare termijn voor appellante passende woningen in de gemeente beschikbaar zijn. Dat appellante om medische redenen niet zou kunnen verhuizen is niet aannemelijk gemaakt. Dat appellante liever blijft wonen in haar huidige woning maakt, hoe begrijpelijk die wens ook is, niet dat het college, mede gelet op het aanzienlijke kostenverschil tussen de verhuiskostenvergoeding en de kosten van een woningaanpassing, in dit geval niet kon vasthouden aan het verhuisprimaat en de gevraagde woningaanpassing heeft kunnen afwijzen.

[ECLI:NL:CRVB:2018:2602](#)

JnB2018, 855

MK CRvB, 22-08-2018, 17/1852 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Noordenveld.

Wmo 2015 2.3.5

Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Noordenveld 2015 (Verordening) 3, lid 2 aanhef en onder b

Uitvoeringsregels maatschappelijke ondersteuning 2015 2.1

WMO 2015. AFWIJZING WOONVOORZIENING IN DE VORM VAN EEN TRAPLIFT. De door het college gegeven uitleg van artikel 3, tweede lid, aanhef en onder b, van de Verordening is in strijd met de Wmo 2015. De Wmo 2015 biedt, evenals de Wmo deed, ruimte om van burgers te eisen dat zij bij het doen van een aanschaf of bij een verhuizing rekening houden met de al aanwezige beperkingen en de redelijkerwijs te verwachten ontwikkeling hiervan. De Wmo 2015 biedt echter evenmin als de Wmo ruimte om van de burger te eisen dat hij preventief maatregelen treft en investeringen doet die tot doel hebben te voorkomen dat toekomstige onzekere gebeurtenissen in zijn

gezondheidstoestand als gevolg van het ouder worden leiden tot een beroep op deze wet. De op deze uitleg gebaseerde overwegingen in het bestreden besluit zijn daarom ondeugdelijk.

[ECLI:NL:CRVB:2018:2603](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV-Exploitatievergunning

JnB2018, 856

MK ABRS, 29-08-2018, 201707392/1/A3 e.v

burgemeester van Amsterdam, appellant.

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) 56

Dienstenrichtlijn 2, 4, 9, 10

Privacyrichtlijn 1, 2, 8

Grondwet 10

Gemeentewet 149, 151a

Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) 1, 6, 8, 9, 16, 23

Algemene Plaatselijke Verordening van de gemeente Amsterdam (APV)

APV. Exploitatievergunning voor raamprostitutiebedrijven onder voorschriften.

Het voorschrift dat exploitanten kamers maximaal zes dagen per week en elf uur per dag aan een sekswerker mogen verhuren en het verplicht voeren van intakegesprekken kan de evenredigheidstoets doorstaan. De voorschriften zijn een gerechtvaardigde beperking van het vrij verrichten van diensten en niet in strijd met de Dienstenrichtlijn.

De eis dat een exploitant van een prostitutieraam lopend binnen twaalf minuten aanwezig moet kunnen zijn als een toezichthouder dat vraagt, mag niet worden gesteld. Verder kunnen de voorliggende hygiëne-eisen, voor zover deze zien op in de exploitatievergunningen opgenomen voorschriften op de naleving waarvan de exploitant en leidinggevende geen zicht of directe invloed hebben, de evenredigheidstoets niet doorstaan. Ook mocht de burgemeester niet de verplichting opnemen om zonder dat is voldaan aan een van de uitzonderingen van artikel 23, eerste lid, van de Wbp bijzondere persoonsgegevens op te nemen in de verslagen van intake- en vervolgesprekken.

[ECLI:NL:RVS:2018:2856](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Burgemeester van Amsterdam mocht voorwaarden stellen aan raamprostitutie") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Algemene verordening gegevensbescherming

JnB2018, 857

Voorzieningenrechter rechtbank Oost-Brabant, 27-07-2018 (publ. 07-08-2018), SHE 18/1520

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Bladel.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 17

AVG. Verzoek terecht aangemerkt als verzoek om gegevenswissing op grond van artikel 17 van de AVG. Partijen zijn het erover eens dat de lijst met persoonsgegevens wordt gebruikt als mogelijk bewijsmiddel in procedures tussen de gemeente en verzoekers. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter moet dit worden gezien als het onderbouwen van een rechtsvordering. Dit betekent dat de uitzondering op het recht om gegevenswissing van toepassing is en dat het verzoek ook onder de AVG niet voor inwilliging in aanmerking komt.

[ECLI:NL:RBOBR:2018:3609](https://ecli.nl/RBOBR:2018:3609)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB2018, 858

MK ABRS, 29-08-2018, 201707125/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Huisvestingswet 2014 4, 5, 7, 21

Huisvestingsverordening 2016 3.1.1

HUISVESTINGSWET. Boete. De aanwijzing op grond van artikel 21 van de Huisvestingswet kan ruimer zijn dan de aanwijzing op grond van artikel 7 van die wet en het is niet uitgesloten dat de gemeenteraad op grond van artikel 21 van de Woningwet het hele grondgebied van de gemeente aanwijst. De noodzaak van deze aanwijzing moet onderbouwd worden. In dit geval is daaraan voldaan. De woning was verhuurd via de site Airbnb. Niet is voldaan aan de eisen uit het vakantieverhuurbeleid.

[...] boete [...] wegens het in strijd met artikel 21, onder a, van de Huisvestingswet 2014 aan de bestemming tot bewoning onttrekken van de woning [...] en deze boete ingevorderd.

[...] Aanwijzing woonruimtevoorraad

[...] De aanwijzing op grond van artikel 21 van de Huisvestingswet geschiedt met het oog op het behoud van de woonruimtevoorraad. Deze moet onderscheiden worden van de aanwijzing van categorieën goedkope woonruimten op grond van artikel 7 van de Huisvestingswet, die ziet op de categorie waarbij kan worden ingegrepen in de woonruimteverdeling.

Uit de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 21 van de Huisvestingswet 2014 volgt dat de aanwijzing op grond van artikel 21 van de Huisvestingswet ruimer kan zijn dan de

aanwijzing op grond van artikel 7 van die wet en dat het niet uitgesloten is dat de gemeenteraad op grond van artikel 21 van de Woningwet het hele grondgebied van de gemeente aanwijst. De noodzaak van deze aanwijzing moet onderbouwd worden. Volgens de toelichting op artikel 3.1.1 van de Huisvestingsverordening 2016 is de aanwijzing noodzakelijk omdat sturing door middel van voorraadbeleid gewenst is. [...] [...] Het college heeft [...] onderbouwd dat op het gehele grondgebied sprake is van schaarste aan woningen. Ten behoeve van het behoud van de woningvoorraad en de doorstroming binnen de markt is het aanwijzen van het gehele grondgebied gewenst. Daarnaast is gemotiveerd dat de leefbaarheid bewaakt wordt door met het vergunningvereiste te voorkomen dat een onevenredige druk op de woonomgeving ontstaat door onttrekking van woningen voor, onder andere, tijdelijke vakantieverhuur. De woning van [appellanten] staat in het centrum van Amsterdam. De druk op de leefbaarheid van het centrum van Amsterdam door verhuur aan toeristen is een feit van algemene bekendheid. Uit de aan de aanwijzing ten grondslag gelegde rapporten blijkt dat er schaarste is op de woningmarkt op het gehele grondgebied van Amsterdam. De Afdeling ziet geen aanleiding voor het oordeel dat de raad de woning van [appellanten] niet heeft kunnen laten vallen onder de aanwijzing in de zin van artikel 21 van de Huisvestingswet.

[...] Overtreding

[...] Niet in geschil is dat de woning op 1 februari 2016 aan toeristen was verhuurd en [appellanten] niet in bezit zijn van een onttrekkingsvergunning. De woning was verhuurd via de site Airbnb. Niet betwist wordt dat de woning vaker via Airbnb is verhuurd. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 14 oktober 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3155](#) volgt uit de verhuur van de woning aan en het gebruik van de woning door toeristen dat deze niet beschikbaar was voor duurzame bewoning en dat deze derhalve aan de woonruimtevoorraad was onttrokken. Ook het eenmaal voor een korte periode verhuren van een woning kan worden aangemerkt als woningonttrekking, zo volgt uit voormelde uitspraak.

Volgens het vakantieverhuurbeleid is dergelijke verhuur desondanks toegestaan als aan de voorwaarden van dat beleid is voldaan. [appellanten] voldeden echter niet aan de eisen uit het vakantieverhuurbeleid. De woning is blijkens de verklaring van de aangetroffen toerist en het door hem overgelegde boekingsbewijs aan acht toeristen verhuurd terwijl maximaal aan vier toeristen mag worden verhuurd in het kader van vakantieverhuur. Dat [appellant A] gemotiveerd betwist dat de woning niet permanent door haar werd bewoond, is voor het voldoen aan de voorwaarden voor vakantieverhuur niet doorslaggevend, nu het ingeschreven staan in de brp op het adres als zelfstandige voorwaarde wordt gesteld om van vakantieverhuur te spreken.

De rechtbank heeft derhalve terecht geoordeeld dat sprake was van onttrekking aan de bestemming bewonen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:2833](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbaarheid van bestuur

JnB2018, 859

MK ABRS, 29-08-2018, 201704396/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Apeldoorn.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 7, 8

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:41 lid 1

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. De bekendmaking en terinzagelegging van de laatst verleende omzettingsvergunning onder het overgangsrecht van de Verordening voor kamerverhuurpanden 2009, kan niet gelijkgesteld worden met openbaarmaking in de zin van de Wob. De verlening van de vergunning is bekendgemaakt in een huis-aan-huisblad. De verleende omzettingsvergunning heeft tijdens openingsuren op het stadhuis gedurende een periode van zes weken ter inzage gelegen met het doel om iedereen gedurende de beroepstermijn in de gelegenheid te stellen om kennis te nemen van de vergunning zodat zij kunnen beoordelen of zij rechtsmiddelen tegen de vergunning willen aanwenden. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de vergunning met deze wijze van bekendmaking en terinzagelegging nog niet openbaar is gemaakt.

[ECLI:NL:RVS:2018:2860](https://ecli.nl/RVS:2018:2860)

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbare orde

JnB2018, 860

Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 31-07-2018, ROT 18/3903

burgemeester van de gemeente Schiedam, verweerder.

Grondwet 10

Gemeentewet 172 lid 3, 174

OPENBARE ORDE. Verweerder kan de bevoegdheid om de woning te sluiten en verzoeker een gebiedsontzegging te geven niet ontlenen aan artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet. Met de sluiting van de woning wordt door verweerder inbreuk gemaakt op een grondwettelijk beschermd recht. De wettekst maakt dat niet expliciet mogelijk. In de totstandkomingsgeschiedenis van deze bepaling staat te lezen dat de bevoegdheid van artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet is bedoeld als een 'lichte' bevelsbevoegdheid. Bij de toepassing van deze bevoegdheid moet de burgemeester binnen het kader van de overige geldende wetgeving blijven en mag hij niet afwijken van de Grondwet. Daar komt bij dat artikel 10 van de Grondwet een voldoende specifieke (formeel-) wettelijke grondslag voor een beperking daarvan vereist, dat wil zeggen specifiek bedoeld om de burgemeester de bevoegdheid te verlenen om het grondrecht te beperken, zoals artikel 174a van de Gemeentewet die bevoegdheid specifiek schept als ook artikel 13b van de Opiumwet. Artikel 172,

derde lid, van de Gemeentewet kan niet als grondslag gebruikt worden in het geval dat toepassing daarvan tot een inbreuk op een grondwettelijk beschermd recht leidt.

[ECLI:NL:RBROT:2018:6229](https://ecli.nl/rbrot/2018:6229)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2018, 861

MK ABRS, 29-09-2018, 201707905/1/A2

directie van de Dienst Wegverkeer (RDW), gevestigd te Zoetermeer.

Wegenverkeerswet 1994 62, 64 lid 1, 65, 65a

Regeling erkenning bedrijfsvoorraad 9

Kentekenreglement 58c lid 3

WEGENVERKEERSWET 1994. Intrekking erkenning bedrijfsvoorraad bij primair besluit van 6 januari 2016. Dat de RDW op 7 maart 2016 de Toezichtbeleidsbrief 2016 heeft vastgesteld die gunstiger is voor [appellant sub 1] betekent niet dat de intrekking van de erkenning bedrijfsvoorraad vanaf dat moment onevenredig is geworden. Dit neemt niet weg dat de RDW, door bij het besluit op bezwaar van 31 maart 2016 niet de Toezichtbeleidsbrief 2016 te betrekken, een besluit heeft genomen dat [appellant sub 1] onevenredig benadeelt. Nu op grond van de Toezichtbeleidsbrief 2016 een veel lichtere sanctie wordt opgelegd en dit beleid de volgende dag in werking zou treden, had de RDW van de Toezichtbeleidsbrief 2015 dienen af te wijken.

[...] [Intrekking] erkenning bedrijfsvoorraad en de daarbij behorende bevoegdheden [...] voor onbepaalde tijd [...].

[...] Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 11 maart 2015

([ECLI:NL:RVS:2015:752](https://ecli.nl/rvs/2015:752)) wordt overwogen dat het door de RDW gevoerde beleid, zoals is neergelegd in de Toezichtbeleidsbrief 2015, een gedifferentieerd systeem behelst van in ernst en gewicht oplopende overtredingen met daaraan gekoppelde, in zwaarte oplopende maatregelen, waarin in algemene zin rekening is gehouden met de bedrijfseconomische belangen van erkenninghouders alsmede hun staat van dienst. De Afdeling acht dit beleid als zodanig niet onredelijk. [...] Onverkorte toepassing van dit beleid, zoals dit tot 1 april 2016 gold, leidt tot intrekking van de erkenning bedrijfsvoorraad voor onbepaalde tijd. [appellant sub 1] heeft met hetgeen hij heeft aangevoerd niet aannemelijk gemaakt dat deze sanctie, gelet op de omstandigheden van zijn geval, onevenredig is. Nu bij [appellant sub 1] een drietal overtredingen is geconstateerd heeft de RDW, gelet op het algemene belang van de verkeersveiligheid, bij het besluit van 6 januari 2016 tot het opleggen van deze sanctie kunnen overgaan. Dat de RDW op 7 maart 2016 de Toezichtbeleidsbrief 2016 heeft vastgesteld die gunstiger is voor [appellant sub 1] betekent niet dat de intrekking van de erkenning bedrijfsvoorraad vanaf dat moment onevenredig is geworden. Een wijziging van het

beleid maakt niet dat het voorheen geldende beleid reeds daarom onredelijk is. De Toezichtbeleidsbrief 2015 gold bovendien nog tot 1 april 2016.

Het voorgaande neemt niet weg dat de RDW, door bij het besluit van 31 maart 2016 niet de Toezichtbeleidsbrief 2016 te betrekken, een besluit heeft genomen dat [appellant sub 1] onevenredig benadeelt. Nu op grond van de Toezichtbeleidsbrief 2016 voor de drie geconstateerde overtredingen een veel lichtere sanctie wordt opgelegd, te weten een waarschuwing met verscherpt toezicht in plaats van een intrekking van de erkenning bedrijfsvoorraad voor onbepaalde tijd, en dit beleid de volgende dag in werking zou treden, had de RDW bij het besluit van 31 maart 2016 ingevolge artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) ten gunste van [appellant sub 1] van de Toezichtbeleidsbrief 2015 dienen af te wijken, door aan hem per die datum een waarschuwing met verscherpt toezicht op te leggen. [...]

[...] Anders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat het vragen van een voorlopige voorziening in dit geval niet als een in redelijkheid te verlangen schadebeperkende maatregel is aan te merken. Daartoe wordt overwogen dat, nu de RDW bij het besluit van 31 maart 2016 niet op grond van artikel 4:84 van de Awb ten gunste van [appellant sub 1] van de Toezichtbeleidsbrief 2015 is afgeweken, terwijl het nieuwe beleid één dag later in werking trad, van [appellant sub 1] niet kon worden gevergd wegens het gewijzigde beleid van de RDW een verzoek om een voorlopige voorziening in te dienen. Daarbij betreft de Afdeling dat het meer op de weg van de RDW lag om het gebrek in zijn eigen besluit op bezwaar te herstellen dan dat het op de weg van [appellant sub 1] lag om een verzoek om voorlopige voorziening in te dienen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:2850](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet beëdigde tolken en vertalers

JnB2018, 862

MK ABRS, 29-08-2018, 201709886/1/A3

minister van Veiligheid en Justitie (thans: minister van Justitie en Veiligheid).

Wet beëdigde tolken en vertalers (Wbtv) 3, 5, 37

Besluit beëdigde tolken en vertalers (Bbtv) 2, 8

Besluit inschrijving Register beëdigde tolken en vertalers (Rbtv) 3

WET BEËDIGDE TOLKEN EN VERTALERS. Dat in artikel 37 van de Wbtv een tijdelijke uitzondering op de eisen van artikel 3 en 5, onderdeel a, van de Wbtv is gemaakt voor personen die al in het Ktv [red: kwaliteitsregister tolken en vertalers] stonden ingeschreven, betekent niet dat voor inschrijving in het register na de overgangstermijn als tolk voor een nieuwe taal de eisen van de Wbtv niet kunnen worden toegepast. Uit de Wbtv, het Bbtv en de totstandkomingsgeschiedenis daarvan volgt niet dat de inschrijving op grond van het overgangsrecht betekent dat aan de eisen uit de Wbtv is voldaan. In het overgangsrecht staat enkel dat een definitieve inschrijving in het Ktv betekent

dat op deze inschrijving tijdelijk de kwaliteitseisen van artikel 3 van de Wbtv niet van toepassing zijn. De inschrijving voor een taal op grond van het overgangsrecht betekent niet dat voor een andere taal niet aan de eisen voor tolkvaardigheid en -attitude, als bedoeld in artikel 3 van de Wbtv, mag worden getoetst.

[ECLI:NL:RVS:2018:2846](https://ecli.nl/RVS:2018:2846)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de lijkbezorging

JnB2018, 863

MK ABRS, 29-08-2018, 201705660/1/A3

college van Gedeputeerde Staten van Flevoland (het college van GS).

Wet op de lijkbezorging (Wlb) 53, 55

Wet OP DE LIJKBEZORGING. GS verleent in administratief beroep alsnog vergunning op grond van artikel 53 van de Wlb voor de vestiging van een crematorium. Karakter van de toetsing in administratief beroep door GS en in beroep door de rechtbank. In dit geval wordt voorzien in een gepaste lijkbezorging als bedoeld in artikel 53 van de Wlb. Zekerheid over de uitvoering van de maatregelen aan de zijde van GS is niet vereist.

[Alsnog verlenen vergunning in beroep door GS] [...] op grond van artikel 53 van de Wet op de lijkbezorging (hierna: de Wlb) voor de vestiging van een crematorium.

[...] Zoals de rechtbank op zich terecht heeft overwogen, is het in eerste instantie aan het college van b&w om over vergunningverlening op grond van artikel 53 van de Wlb te beslissen en komt het college van b&w daarbij beleidsruimte toe. Dit neemt, [...], echter niet weg, [...], dat het college van GS ook beleidsruimte heeft bij de beoordeling van het administratief beroep. Voorts brengt de aard van de in artikel 53 van de Wlb opgenomen bevoegdheid niet met zich dat het college van GS daarbij enige terughoudendheid in acht had moeten nemen. Er bestaat dan ook geen aanleiding voor het oordeel dat het college van GS buiten de grenzen van zijn bevoegdheid tot toetsing van het [primaire] besluit [...] in administratief beroep is getreden.

[...] De rechtbank was gehouden een oordeel te geven over de beroepen tegen het besluit van het college van GS van 29 oktober 2015. Zij heeft terecht beoordeeld of het college van GS dat besluit in redelijkheid heeft kunnen nemen. Het was voor de rechtbank daarbij op zichzelf mogelijk om gebruik te maken van haar bevoegdheid van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder a, van de Awb om de rechtsgevolgen van een vernietigd besluit in stand te laten. Gelet op hetgeen hiervoor onder 8.2 is overwogen, bestaat geen reden om te oordelen dat het karakter van de toetsing door het college van GS als beroepsorgaan zich tegen gebruikmaking van deze bevoegdheid verzet.

[...] Zoals de rechtbank terecht onder verwijzing naar jurisprudentie van de Afdeling heeft overwogen, dient bij de toepassing van artikel 53 van de Wlb van doel en strekking van die wet te worden uitgegaan. Daarbij staat de zorg voor een verantwoorde behandeling, met eerbied voor de overledene en de nabestaanden, voorop, doch speelt

tevens een rol dat, nu de overheidsbemoediging met de lijkbezorging is gegeven om in het openbaar belang in een gepast begraven of cremeren te voorzien, het ook in het belang van de omgeving is dat begrafenissen en crematies naar behoren kunnen geschieden en dat de inrichting van de rustplaatsen daarmee in overeenstemming is.

Omgevingsgerelateerde aspecten zoals geluid en verkeer kunnen in dit kader aan de orde komen, voor zover zij betrekking hebben op de vraag of de vestiging van een crematorium op de voorziene locatie past binnen het doel en strekking van de wet. Vergelijk de uitspraak van 16 juni 2004, [ECLI:NL:RVS:2004:AP1601](#).

De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat het college van GS in redelijkheid tot de conclusie heeft kunnen komen dat met de vestiging van een crematorium op het perceel [...] overeenkomstig de aanvraag [...], wordt voorzien in een gepaste lijkbezorging als bedoeld in artikel 53 van de Wlb. [...] In het kader van de beoordeling van de vraag of in een gepaste lijkbezorging kan worden voorzien, behoefde het college van GS geen zekerheid over de uitvoering van de maatregelen te hebben. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:2866](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB2018, 840).

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Inreisverbod

JnB2018, 864

MK ABRS, 29-08-2018, 201806286/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 b sub 3, 66a lid 7

INREISVERBOD. De staatssecretaris heeft niet inzichtelijk gemaakt hoe hij de rechtsgevolgen van het inreisverbod en de bevoegdheid tot uitzetting heeft afgewogen tegen de algehele veiligheidssituatie in Jemen waar zich volgens hem de uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld voordoet, waartegen artikel 29, aanhef en onder b, sub 3, van de Vw 2000 bescherming biedt. En de rechtbank heeft dat niet getoetst.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, moet de staatssecretaris bij uitvaardiging van een zwaar inreisverbod met inachtneming van alle relevante feiten en omstandigheden een afweging maken tussen het algemeen belang dat wordt gediend met het beschermen van de openbare orde of veiligheid, de nationale veiligheid en de internationale betrekkingen en het individuele belang van een vreemdeling bij verblijfsaanspraken in Nederland, dan wel bescherming tegen uitzetting (zie de uitspraak van 19 december 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:2539](#)). Als uit de rechterlijke toetsing van die afweging volgt dat een vreemdeling aan de vereisten voor verlening van een verblijfsvergunning voldoet, is daarmee in beginsel gegeven dat een tegen hem uitgevaardigd inreisverbod

niet in stand kan blijven (zie de uitspraak van 18 februari 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:638](#)). In bepaalde situaties, bijvoorbeeld als artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is, kan een uitgevaardigd inreisverbod toch in stand blijven, hoewel een vreemdeling niet wordt uitgezet (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 3 december 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:4530](#)).

De in rechtsoverweging 3. voorgeschreven belangenafweging en toetsing hebben de staatssecretaris en rechtbank in deze zaak niet verricht. Zij hebben de vraag of de vreemdeling een gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid vormt en of om die reden een inreisverbod kan worden uitgevaardigd, beoordeeld en getoetst, zonder de vraag te beantwoorden of de vreemdeling kan terugkeren naar Jemen. De staatssecretaris heeft daarom niet inzichtelijk gemaakt hoe hij de rechtsgevolgen van het inreisverbod en de bevoegdheid tot uitzetting heeft afgewogen tegen de algehele veiligheidssituatie in Jemen waar zich volgens hem de uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld voordoet, waartegen artikel 29, aanhef en onder b, sub 3, van de Vw 2000 bescherming biedt. En de rechtbank heeft dat niet getoetst. [...]. Het hoger beroep is kennelijk gegrond.

[ECLI:NL:RVS:2018:2885](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2018, 865

MK ABRS, 29-08-2018, 201708571/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28

ASIEL. Informatie over feitelijk gedrag van een vreemdeling kan weliswaar dienen als ondersteuning van een gestelde seksuele gerichtheid, maar dit laat de verantwoordelijkheid van een vreemdeling onverlet om tegenover de staatssecretaris aan de hand van zijn verklaringen zijn seksuele gerichtheid aannemelijk te maken. In dit geval is de vreemdeling hierin niet geslaagd en bestond er daarom geen reden voor de staatssecretaris om nader onderzoek te doen naar de gedragingen van de vreemdeling.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen naar aanleiding van informatie over feitelijk gedrag van een vreemdeling, zoals een brief van het COC, foto's van een vreemdeling op plaatsen voor LHBTI en informatie over een homoseksuele relatie (zie de uitspraken van 10 mei 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1256](#) en 6 oktober 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2715](#)), kan dergelijke informatie weliswaar dienen als ondersteuning van een gestelde seksuele gerichtheid, maar laat dit de verantwoordelijkheid van een vreemdeling onverlet om (ook) tegenover de staatssecretaris aan de hand van zijn verklaringen zijn seksuele gerichtheid aannemelijk te maken. Zoals de rechtbank al heeft overwogen, is de vreemdeling hierin niet is geslaagd. Zo heeft hij onder meer zeer summier inzicht gegeven in zijn gedachten en gevoelens in de periode van bewustwording en acceptatie van zijn gestelde seksuele gerichtheid en heeft hij tegenstrijdig verklaard over de leeftijd

waarop hij zich bewust werd van die gestelde seksuele gerichtheid en de duur van zijn eerste homoseksuele relatie. Er bestond daarom voor de staatssecretaris geen reden om, zoals de rechtbank heeft overwogen, nader onderzoek te doen naar de gedragingen van de vreemdeling op het betreffende strand en in het licht hiervan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de vreemdeling opnieuw te beoordelen. Niet valt ook in te zien hoe dit onderzoek kan afdoen aan de vele tegenwerpingen van de staatssecretaris. Slechts een deel van die tegenwerpingen ziet immers op de verklaringen van de vreemdeling over de wijze waarop hij in Irak homoseksuele contacten opdeed, en die tegenwerpingen gaan bovendien niet over het ongevraagd aanraken van mannen, maar over de directe wijze waarop in het openbaar zou zijn gevraagd naar de seksuele gerichtheid van de vreemdeling en de wijze waarop de vreemdeling heeft geleerd signalen van homoseksuelen te herkennen.

[ECLI:NL:RVS:2018:2884](#)

JnB2018, 866

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 24-08-2018, NL18.7959

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 3:2

ASIEL. Bureau Documenten is voldoende deskundig om gezichtsvergelijkend onderzoek te doen.

De rechtbank is van oordeel dat Bureau Documenten voldoende deskundig moet worden geacht om gezichtsvergelijkend onderzoek te doen. Het onderzoek hangt in dit geval, waar sprake is van de vergelijking van foto's op documenten, zodanig samen met onderzoek naar documenten, dat er van mag worden uitgegaan dat dit binnen de taakomschrijving van Bureau Documenten valt. Verder stelt de rechtbank vast dat het rapport van het onderzoek een uitvoerige toelichting geeft op de gehanteerde methodiek en op de toepassing van die methodiek op de voorliggende twee foto's, en een eenduidige conclusie bevat waarvan de betekenis nader wordt toegelicht en geduid. Dat ondersteunt de conclusie dat Bureau Documenten de veronderstelde deskundigheid bezit. Het rapport is dan ook naar wijze van totstandkoming zorgvuldig en inzichtelijk en concludent. Verweerder mocht het rapport ten grondslag leggen aan zijn besluitvorming.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:10202](#)

JnB2018, 867

Rechtbank Den Haag, 16-08-2018 (publ. 31-08-2018), AWB 17/15601

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

BW 10:31 lid 1

ASIEL. Nareis. Voor de vraag op welke datum eiseres en referent een rechtsgeldig huwelijk zijn aangegaan, is bepalend op welke datum dit huwelijk volgens het Syrische recht als rechtsgeldig wordt aangemerkt.

Verweerder heeft de aanvraag afgewezen omdat er, kort samengevat, ten tijde van de inreis van referent in Nederland geen sprake was van een geregistreerd wettelijk huwelijk. [...] De rechtbank overweegt dat ingevolge artikel 10:31, eerste lid, Burgerlijk

Wetboek (BW) een buiten Nederland gesloten huwelijk als rechtsgeldig wordt erkend, indien dit huwelijk ingevolge het recht van de staat waar de huwelijksvoltrekking heeft plaatsgevonden aldaar rechtsgeldig is. Naar het oordeel van de rechtbank brengt deze bepaling met zich dat voor de vraag op welke datum eiseres en referent een (volgens internationaal privaatrecht) rechtsgeldig huwelijk zijn aangegaan, bepalend is op welke datum dit huwelijk volgens het Syrische recht als rechtsgeldig wordt aangemerkt. Verweerder heeft niet betwist dat het tussen eiseres en referent gesloten religieus huwelijk later door de Syrische shariarechtbank is bekrachtigd. Het Thematisch Ambtsbericht documenten in Syrië van het ministerie van buitenlandse Zaken van 9 oktober 2017, p. 19 vermeldt het volgende: "Voor de Syrische autoriteiten geldt de datum die de shariarechtbank heeft bepaald als officiële huwelijksdatum. De rechtbank neemt hiertoe meestal de datum over van het religieuze (traditionele) huwelijk, op basis van het religieuze huwelijkscontract." De rechtbank stelt vast dat de shariarechtbank in Syrië in de door haar afgegeven verklaring 5 februari 2015 als huwelijksdatum heeft overgenomen. Voor de Syrische autoriteiten geldt deze datum dan ook als officiële huwelijksdatum. De rechtbank is van oordeel dat conform artikel 10:31, eerste lid, BW het huwelijk per deze datum als een internationaal privaatrechtelijk rechtsgeldig huwelijk dient te worden aangemerkt.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder er ten tijde van het bestreden besluit vanuit diende te gaan dat er met ingang van 5 februari 2015 sprake was van een internationaal privaatrechtelijk rechtsgeldig huwelijk tussen eiseres en referent.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:9927](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2018, 868

MK ABRS, 27-08-2018, 201710445/2/V3 en 201805258/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2013/32/EU 46 lid 8

Vw 2000 8 h, 82 lid 2 lid 4

Vb 2000 7.3 lid 1 lid 2

VREEMDELINGENBEWARING. Beschikking HvJEU van 5 juli 2018,

[ECLI:EU:C:2018:544](#). Omdat de vreemdeling ten onrechte krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, in bewaring is gesteld, is de bewaring van aanvang af onrechtmatig. Al hierom is het verlengingsbesluit eveneens onrechtmatig.

De staatssecretaris heeft zich op het standpunt gesteld dat de Nederlandse wet- en regelgeving op hoofdlijnen in overeenstemming is met de beschikking van 5 juli 2018 [[ECLI:EU:C:2018:544](#)] en het arrest Gnandi [HvJEU, 19 juni 2018, [ECLI:EU:C:2018:465](#)]. Hieruit volgt dat het verblijf van een vreemdeling na afwijzing van zijn asielaanvraag illegaal wordt in de zin van de Terugkeerrichtlijn (PB 2008 L 348) en het mogelijk is om bij die afwijzing gelijktijdig een terugkeerbesluit te nemen. Dit neemt

niet weg dat een vreemdeling nadien ingevolge artikel 46 van de Procedurerichtlijn het recht kan hebben om op het grondgebied van de lidstaat te blijven totdat er uitspraak is gedaan op het beroep in eerste aanleg. Dit betekent volgens de staatssecretaris dat de werking van een terugkeerbesluit genomen vóór de indiening van een asielaanvraag of gelijktijdig met een afwijzend besluit op de asielaanvraag altijd van rechtswege moet worden opgeschort. Daarom moet artikel 82, tweede lid, van de Vw 2000 volgens hem deels buiten toepassing worden gelaten. Het gevolg hiervan is dat er, behoudens de toepassing van artikel 7.3, tweede lid, van het Vb 2000, hangende de beroepstermijn sprake is van rechtmatig verblijf in de zin van artikel 8, aanhef en onder h, van de Vw 2000. Het ligt volgens de staatssecretaris in de rede artikel 8, aanhef en onder h, van de Vw 2000 in zoverre richtlijnconform uit te leggen, dat ook gevallen als hier aan de orde hieronder vallen. Omdat er altijd sprake moet zijn van opschortende werking hangende de beroepstermijn, ook zolang er nog geen beroep is ingesteld, stelt de staatssecretaris zich op het standpunt dat artikel 82, vierde lid, van de Vw 2000 eveneens buiten toepassing moet worden gelaten. Omdat het recht om de behandeling van het verzoek om een voorlopige voorziening af te wachten omschreven in artikel 7.3, eerste lid, van de Vb 2000 met zich brengt dat de vreemdeling legaal verblijft in de zin van de Procedurerichtlijn, kan deze situatie met een richtlijnconforme uitleg ook worden aangemerkt als rechtmatig verblijf in de zin van artikel 8, aanhef en onder h, van de Vw 2000, aldus de staatssecretaris. Voor zover de Afdeling een richtlijnconforme uitleg niet mogelijk acht betoogt hij dat het rechtmatig verblijf direct kan worden afgeleid uit artikel 7.3, eerste lid, van het Vb 2000, gelezen in samenhang met artikel 112 van de Vw 2000. Het vorenstaande in aanmerking genomen stelt de staatssecretaris zich verder op het standpunt dat de voorliggende maatregel van bewaring niet op artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kon worden opgelegd. Deze grondslag kon immers pas worden toegepast na ongegrondverklaring van het beroep tegen de afwijzing van de asielaanvraag bij de rechtbank. Dit maakt volgens hem dat deze vreemdeling tien dagen op de verkeerde grondslag in bewaring gesteld is geweest, zodat aan hem een schadevergoeding toekomt. De staatssecretaris stelt zich op het standpunt dat er echter geen aanleiding bestaat de maatregel van bewaring met ingang van 15 december 2017 ook onrechtmatig te achten. Daarvoor acht hij redengevend dat de duur van de onjuiste toepassing van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 beperkt is geweest en de nationale wetgeving in artikel 59b van de Vw 2000 voorts voorziet in een grondslag voor de inbewaringstelling van vreemdelingen met rechtmatig verblijf krachtens artikel 8, aanhef en onder h, van de Vw 2000.

Tussen partijen is gezien het voorgaande niet langer in geschil dat de maatregel van bewaring van 6 december 2017 ten onrechte is opgelegd krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000. Het betoog van de staatssecretaris dat de onrechtmatigheid beperkt is gebleven tot tien dagen, omdat de rechtbank op 14 december 2017 uitspraak heeft gedaan in het beroep tegen het besluit tot afwijzing van de asielaanvraag, zodat hij niet verplicht is tot een schadevergoeding voor de hele periode dat de vreemdeling in bewaring gesteld is geweest, kan niet worden gevolgd. Zoals de Afdeling reeds eerder heeft overwogen (uitspraak van 19 juni 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2071](#)), maakt de toepassing van een onjuiste grondslag die

maatregel van bewaring van aanvang af onrechtmatig. Dat de nationale wetgeving in artikel 59b van de Vw 2000 voorziet in een grondslag voor inbewaringstelling van vreemdelingen met rechtmatig verblijf als hier aan de orde leidt niet tot een ander oordeel, reeds omdat die wettelijke grondslag niet aan de voorliggende maatregel van bewaring ten grondslag is gelegd. De rechtbank heeft gelet op het voorgaande derhalve ten onrechte overwogen dat de aan de vreemdeling opgelegde maatregel van 6 december 2017 op een juiste wettelijke grondslag is gebaseerd. Omdat de vreemdeling op een onjuiste grondslag in bewaring is gesteld, is de bewaring van aanvang af onrechtmatig. Al hierom is het besluit van 31 mei 2018, waarbij de termijn van deze maatregel met ten hoogste twaalf maanden is verlengd, eveneens onrechtmatig.
[ECLI:NL:RVS:2018:2828](https://www.ecli.nl/nl/RVS:2018:2828)

JnB2018, 869

MK ABRS, 31-08-2018, 201806377/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59

VREEMDELINGENBEWARING. De staatssecretaris is verplicht om in de stukken die hij in de beroepsprocedure overlegt aan de rechtbank alle relevante stukken op te nemen. In dit geval had hij dus ook een stuk over moeten leggen waaruit blijkt dat voorafgaande aan de bewaring aan de vreemdeling een exemplaar van de maatregel is uitgereikt dat is voorzien van een fysieke handtekening. Dat kan door een scan van de daadwerkelijk uitgereikte maatregel in het dossier op te nemen of door in de tekst van het exemplaar dat later van een digitale ondertekening is voorzien duidelijker te verwoorden dat en op welk tijdstip een met een fysieke handtekening ondertekende maatregel aan de vreemdeling is uitgereikt. In deze zaak kunnen de rechtbank en de Afdeling echter vaststellen dat er voorafgaand aan de bewaring een maatregel voorzien van een fysieke handtekening is uitgereikt, omdat de vreemdeling dit exemplaar van de maatregel bij het instellen van beroep daartegen heeft overgelegd. De rechtbank heeft daarom terecht overwogen dat geen aanknopingspunten bestaan om eraan te twifelen dat aan de vreemdeling om 17.55 uur een ondertekende maatregel is uitgereikt.

[ECLI:NL:RVS:2018:2892](https://www.ecli.nl/nl/RVS:2018:2892)

[Naar inhoudsopgave](#)